

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. T. V.**, zastoupen Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušinova 140/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2012, č. j. JMK 110974/2012, sp. zn. S-JMK 110974/2012/OD/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 41 A 47/2012 - 62,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 41 A 47/2012 - 62, a rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 10. 2012, č. j. JMK 110974/2012, sp. zn. S-JMK 110974/2012/OD/Ša, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení v částce 30.142 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Vlastimila Slanaře.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 13. 8. 2012, č. j. ODSČ-52054-PZ/KI-11, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a povinnost kuhrzení nákladů přestupkového řízení v částce 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí brojil stěžovatel odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 10. 2012, č. j. JMK 110974/2012, sp. zn. S-JMK 110974/2012/OD/Ša. Stěžovatel se měl uvedeného dopravního přestupku dopustit tím, že vozidlo řídil pod vlivem alkoholu, přičemž přístrojem Dräger naměřená hladina alkoholu v krvi činila při prvním měření 0,38 ‰ a následně 0,37 ‰.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 6. 2013, č. j. 41 A 47/2012 – 37, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako důvodnou a napadený rozsudek pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil. Důvodem zrušujícího rozsudku ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013 – 33, byla skutečnost, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, zda měly být naměřené hodnoty alkoholu v krvi stěžovatele korigovány z hlediska všech faktorů ovlivňujících měření.

Druhý rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud v novém řízení správní žalobu opětovně zamítl rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, č. j. 41 A 47/2012 – 62, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Krajský soud postupoval v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu a zaměřil se na otázku, zda měl správní orgán upravit naměřené množství alkoholu v krvi dle metodiky měření alkoholu v dechu, vypracované Českým metrologickým institutem – tedy odečíst od naměřené hodnoty přepočtový faktor ve výši 0,24 ‰.

S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012 – 27, dospěl krajský soud k závěru, že přepočtový faktor měl být zohledněn. Po jeho odečtu od naměřených hodnot měla být výsledná hladina alkoholu stanovena při prvním měření na 0,14 ‰ a při druhém na 0,13 ‰. Správní orgány tudíž měly přestupkové jednání stěžovatele hodnotit v kontextu takto upravených hodnot. Krajský soud však poznamenal, že v daném případě je zřejmé, že i po provedeném přepočtu je výsledek měření pozitivní, a stěžovatel se proto přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu dopustil. Jeho vinu tak krajský soud považoval za prokázanou.

Následně se soud věnoval otázce, zda mohla mít snížená hodnota naměřeného alkoholu v dechu vliv na uloženou sankci (pokuta ve výši 15.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců). Uvedl, že ačkoli se jedná o hodnoty nízké a stěžovatel přestupek spáchal z nedbalosti, jedná se vzhledem k dalším okolnostem o sankci přiměřenou. V tomto ohledu soud připomenul, že řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu je jednání společensky velmi nebezpečné, které může mít velmi závažné následky. Krajský soud rovněž nepřehlédl údaje z výpisu z karty řidiče. Z těch vyplynulo, že se stěžovatel podobného přestupku dopustil opakovaně. Dle soudu se proto jedná o hrubou nekázeň a nerespektování základních povinností řidiče, které v souladu se zásadou prevence odůvodňují vyšší uložené sankce.

Na závěr se krajský soud vyjádřil k námitce, že při ukládání sankce nebylo postupováno v souladu se zavedenou správní praxí. Stěžovatel totiž uvedl, že v případech naměřených hodnot alkoholu v krvi těsně pod hranicí 1 ‰ jsou ukládány sankce podstatně mírnější. Krajský soud k tomu uvedl, že se jedná o námitku nekonkrétní, zdůraznil individuální přístup k řešení každého případu a zohlednil, že v posuzované věci byla výše sankce ovlivněna stěžovatelovým opakovaným přestupkovým jednáním. Stěžovatel se z dříve uložených sankcí nepoučil.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 28. 6. 2014 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že správní rozhodnutí nezrušil, přestože míra ovlivnění alkoholem nebyla zjištěna bez důvodných pochybností. Upozorňuje, že chybný je samotný výrok

pokračování

prvoinstančního rozhodnutí, neboť obsahuje hodnoty, které nebyly upraveny v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy. Naměřené hodnoty jsou proto důkazem opatřeným v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“). Dle stěžovatele tím bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Při ukládání sankce navíc správní orgán se sníženými hodnotami nepočítal, v důsledku čehož mu byly chybně zaznamenány body v registru řidiče. Dodává k tomu, že zaznamenáno bylo 7 bodů, ačkoli dle tehdy platných předpisů byla jízda pod vlivem alkoholu, s hladinou alkoholu menší než 0,3 ‰, ohodnocena pouze 3 trestnými body.

Dále namítl, že krajský soud ponechal chybný výrok bez povšimnutí a místo toho sám uvedl, jakým způsobem měla být hladina alkoholu vypočtena, a vyvodil z toho závěry. Stěžovatel ovšem nesouhlasí, že by výsledná hladina alkoholu neměla vliv na právní posouzení skutku a na výši sankce. Krajskému soudu vytkl, že metodiku pro správný výpočet alkoholu v dechu sám aplikoval, čímž činnost správního orgánu nepřípustně nahradil. Dle stěžovatele navíc uvedená metodika není ve spise obsažena a krajský soud tak neměl k rozhodnutí všechny potřebné podklady. Následně upozorňuje, že i kdyby výsledná hodnota obsahu alkoholu v dechu neměla vliv na právní kvalifikaci přestupku, nepochybně by musela mít vliv na výši trestu a záznamem trestných bodů.

Stěžovatel nakonec argumentuje proti přiměřenosti uložené sankce. Domnívá se, že její výše neodpovídá míře jeho ovlivnění alkoholem a měla naopak být uložena na spodní hranici trestní sazby. Stejně jako v předcházející kasační stížnosti namítá, že uložením sankce došlo k porušení zákazu dvojího přičítání. V závěru potom opakuje, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť je mu z praxe známa celá řada případů, kdy byly za podstatně větší ovlivnění alkoholem uloženy sankce mírnější. Podivuje se přitom nad tím, že uvedené tvrzení označil krajský soud za nekonkrétní a žádal předložení důkazů. Stěžovatel má totiž za to, že by to měl být správní orgán, který bude postup v souladu s předchozí praxí prokazovat.

Ze shora uvedených důvodů pokládá stěžovatel napadený rozsudek za nesprávný a navrhuje jej zrušit. Eventuálně navrhuje zrušit i rozhodnutí žalovaného.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 24. 7. 2014. Ve stručnosti pouze uvádí, že se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a odkazuje na svá předchozí podání. Zdůrazňuje, že v době řešení předmětného přestupku nebyla v souladu se správní praxí od naměřených hodnot alkoholu odečítána konstanta 0,24 ‰. Domnívá se, že takový postup právní předpisy neukládaly.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

S ohledem na specifickou procesní situaci posuzované věci se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Posuzovaná kasační stížnost totiž směřuje proti rozsudku, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem (pod sp. zn. 3 As 89/2013). Stěžovatel netvrdí, že se krajský soud závazným názorem Nejvyššího správního soudu neřídil.

K interpretaci zákonného vymezení přípustnosti opětovně podané kasační stížnosti se zdejší soud komplexně vyjádřil například v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58. Vyplývá z něj, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zpravidla nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti by v tomto případě znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 – 165). I v těchto případech se však námitky opakované kasační stížnosti musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu Nejvyššího správního soudu, anebo musí směřovat k právní otázce, která v rozhodnutí o prvé kasační stížnosti nebyla řešena, respektive kvůli vadnému procesnímu postupu nebo vadě obsahu rozhodnutí krajského soudu řešena být nemohla.

V předchozím řízení byl rozsudek krajského soudu zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání všech žalobních námitek – konkrétně otázky, zda měly správní orgány určit naměřenou hladinu alkoholu v dechu s ohledem na korekci ve výši 0,24 ‰. Mimo to ovšem Nejvyšší správní soud vypořádal řadu dalších námitek, z nichž některé se opětovně objevují i v nyní posuzované kasační stížnosti. S ohledem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. lze proto především označit za nepřipustnou argumentaci související se zásadou zákazu dvojího přičítání. K této problematice se Nejvyšší správní soud již vyjádřil a konstatoval, že (a proč) porušení zákazu dvojího přičítání nepřichází pro danou skutkovou podstatu přestupku v úvahu. Zbývajících kasačních námitek se však zdejší soud zabývat musel, neboť se odvíjejí od závěru krajského soudu, že přepočtový faktor měl být zohledněn. Vzhledem k tomu, že s tímto závěrem přišel krajský soud poprvé až v napadeném rozsudku, znamenalo by odmítnutí posuzované kasační stížnosti i odmítnutí věcného přezkumu této otázky. Takový postup by ovšem mohl mít závažné důsledky z hlediska hodnocení viny stěžovatele a úvahy o uložení postihu.

V souladu se strukturou obvyklou pro rozhodnutí o přestupku přistoupil Nejvyšší správní soud nejprve k vypořádání námitek souvisejících s posouzením viny stěžovatele a následně k námitkám proti přiměřenosti uložené sankce (pokuty) a problematice bodového hodnocení přestupku. Z hlediska úvahy o vině stěžovatele je relevantní především námitka, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Krajský soud v novém rozhodnutí uznal, že správní orgány měly počítat hladinu alkoholu s korekcí o přepočtový faktor ve výši 0,24 ‰. Zároveň však dovedl, že i odečtení uvedené hodnoty by nemělo na vinu stěžovatele vliv. Skutkové okolnosti podstatné pro rozhodnutí o vině vyplývají ze skutkové věty výroku prvoinstančního správního rozhodnutí. Dle ní se stěžovatel dopustil přestupku tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, přičemž hodnota naměřená přístrojem Dräger činila 0,38 ‰, respektive 0,37 ‰ alkoholu v krvi. Formálně neobsahuje skutková věta žádné údaje, které by neměly ve spise oporu. Mezi žalovaným a stěžovatelem je totiž nesporné, že naměřená hodnota alkoholu dosáhla výše 0,38 a 0,37 ‰. Spornou otázkou zůstalo jen to, zda měl být zohledněn přepočtový faktor 0,24 ‰. Vzhledem k tomu, že i po jeho odečtení by byla hladina alkoholu v krvi stěžovatele nenulová, lze mít stěžejní znak skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona

pokračování

o silničním provozu – tedy řízení pod vlivem alkoholu – za splněný. Prvoinstanční správní orgán také v odůvodnění rozhodnutí naznačil, že ani korekce naměřených hodnot pomocí přepočtového faktoru by neměla vliv na posouzení toho, zda stěžovatel předmětný přestupek spáchal či nikoli. Obdobným způsobem věc nakonec vyhodnotil i krajský soud. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Pro rozhodnutí o vině je totiž v daném kontextu podstatné, zda stěžovatel řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, ve které byl ještě pod jeho vlivem. To, že stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu je přitom zřejmé, neboť i po odečtení přepočtového faktoru od nesporných naměřených hodnot je výše hladiny alkoholu v krvi pozitivní. Naopak stěžovatelem zmiňovaná míra ovlivnění alkoholem nehraje pro posouzení viny žádnou roli. Jak správně poznamenal krajský soud, vychází zákon o silničním provozu ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, podle níž je jakékoliv zjištěné množství alkoholu (po požití alkoholických nápojů) způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. Lze proto shrnout, že rozhodnutí o vině vychází ze skutkových okolností, které mají ve spise oporu.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval další částí kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která mluví na situace, kdy byla při zjišťování skutkové podstaty ze strany správních orgánů porušena pravidla správního řízení takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. V tomto ohledu stěžovatel namítá, že hladina alkoholu v krvi nebyla, z důvodu nezohlednění přepočtového faktoru, zjištěna v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy.

Nutnost zohlednit faktory ovlivňující výsledek měření hladiny alkoholu tak, aby v případě pozitivního výsledku byl řidič obviněn a případně také postižen za jednání, které je bez důvodných pochybností prokazatelné, vyplývá z judikatury zdejšího soudu (viz například rozsudek ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012 – 27). Tyto závěry byly vystavěny na odborném hodnocení faktorů ovlivňujících naměřenou hladinu alkoholu v dechu za současného respektování principu *in dubio pro reo* a ustanovení § 3 správního řádu. V tomto ustanovení je specifikována jedna ze základních zásad správního řízení, příkazující správním orgánům zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Právě proto byla pro měření alkoholu dechovým analyzátozem vytvořena metodika, která ovlivňující faktory eliminuje tak, aby pochybnosti nevznikaly. Pokud správní orgány shora uvedenou metodiku nezohlednily a vycházely z naměřených hodnot bez korekce, nemohly dostát své povinnosti plynoucí z § 3 správního řádu. Jejich postup proto nebyl v souladu se zákonem. Přestože se toto pochybení neprojevovalo v konstatování viny stěžovatele, mohlo mít zásadní význam z hlediska ukládání sankcí a navazujícího opatření (bodové hodnocení).

Nejvyšší správní soud se proto zabýval námitkami proti uloženým sankcím a zápisu bodového hodnocení přestupku. V tomto ohledu se stěžovatel pozastavuje nad konstatováním soudu, že ani přepočtené množství alkoholu v dechu by nemělo vliv na úvahu o výši trestu. Zvláštní důraz klade na otázku rozdílného bodového hodnocení přestupku v případě zjištěné hladiny alkoholu v krvi větší či menší než 0,3 ‰.

Ukládání sankcí za přestupky je typickou situací, kdy správní orgány rozhodují dle vlastního uvážení s ohledem na zákonem stanovené hranice a okolnosti konkrétního případu. Nejinak je tomu i v posuzované věci. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu může správní orgán uložit pokutu v rozmezí od 2.500 Kč do 20.000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Úvaha o odpovídajícím trestu v rámci stanovených intervalů leží na správním orgánu. Správnímu soudu nepřisluší toto správní uvážení nahradit, ale je nadán pravomocí přezkoumat, zda neodporuje zásadám logiky, má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech a nevybočuje ze zákonem stanovených mezí (srovnej k tomu

rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48). V případě ukládání sankcí za přestupky si lze správní uvážení představit jako myšlenkový proces, jehož vstupními hodnotami jsou jednotlivé skutkové okolnosti a výstupem individuálně určený trest. Je zřejmé, že dojde-li ke změně vstupních hodnot, může dojít i ke změně trestu. Pokud tedy soud dospěje k názoru, že užití vstupní hodnoty byly chybné, nezbyvá, než správní rozhodnutí zrušit a nechat správnímu orgánu prostor k novému hodnocení podle jeho vlastní úvahy. V opačném případě by totiž soud správní uvážení nepřipustně nahrazoval. Právě k tomu však v daném případě došlo. Zásadní okolností pro ukládání trestu za řízení pod vlivem alkoholu je nepochybně míra tohoto ovlivnění, kterou lze kvantifikovat hladinou alkoholu v krvi. Krajský soud přitom zjistil, že při stanovení použitelné hladiny alkoholu v dechu stěžovatele, je bez důvodných pochybností možno vycházet z hodnot o 0,24 ‰ nižší, než byla hodnota naměřená analyzátozem alkoholu v dechu. Vstupní hodnoty správního uvážení se tudíž zásadně změnily. Za této situace měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit a nikoli činnost správního orgánu nahradit. Nelze totiž předjímat, jakým způsobem by nižší hodnoty obsahu alkoholu úvahu správního orgánu ovlivnily. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud překročil svou pravomoc, když na základě rozdílného skutkového stavu dovedl, že by se úvaha o výši uložených sankcí nezměnila. V tomto směru je proto kasační námitka důvodná.

Důvodnost kasační stížnosti je navíc podpořena i tím, že krajský soud nezohlednil důsledek správně zjištěné (korigované) hladiny alkoholu z hlediska bodového hodnocení přestupku. Dle § 123b zákona o silničním provozu se řidiči, kterému byla uložena sankce za přestupek, zaznamená ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce příslušný počet bodů. Ten je stanoven v příloze k uvedenému zákonu. Ke dni spáchání předmětného přestupku (6. 11. 2011) přitom bylo řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době po požití alkoholu, po kterou je řidič ještě pod jeho vlivem, je-li zjištěný obsah alkoholu u řidiče vyšší než 0,3 ‰, ohodnoceno sedmi body. V případě nižšího obsahu alkoholu se ovšem žádné body nezaznamenávaly. Je tedy zřejmé, že korekce naměřených hodnot má zásadní vliv na stanovení správního počtu bodů za spáchaný přestupek. Tento aspekt krajský soud zřejmě přehlédl. Napadeným rozsudkem tak vznikla zvláštní situace, kdy by s ohledem na jeho odůvodnění neměly být body zaznamenány, avšak stěžovatel zároveň nedisponuje žádným titulem, na jehož základě by mohl proti bodovému záznamu podat úspěšně námitky a zajistit tak soulad bodového záznamu s názorem krajského soudu. Obě správní rozhodnutí totiž nadále platí v nezměněném rozsahu. Tento stav zcela jistě nelze považovat za správný, a tato skutečnost tedy představuje další důvod, pro který napadený rozsudek nemůže obstát. Zákonem stanovená hranice 0,3 ‰ alkoholu naznačuje, že se jedná o hodnotu významnou také pro určení závažnosti přestupkového jednání. I proto se lze domnívat, že by snížení naměřených hodnot pod tuto hranici mohlo mít na úvahu správních orgánů o ukládaném trestu významný vliv.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje v rozhodnutí krajského soudu podstatné pochybení, kterým bylo zatíženo již rozhodnutí žalovaného. Jeho správní úvaha o výši trestu totiž nevycházela ze skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností. Vzhledem k této vadě mělo být jeho rozhodnutí zrušeno a věc mu měla být vrácena k dalšímu řízení. To však krajský soud neučinil a místo toho nepřipustně nahradil úvahu správního orgánu úvahou vlastní. Kasační stížnost je tudíž důvodná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za této situace nebylo účelné zabývat se dílčími kasačními námitkami, které by již nemohly výrok rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ovlivnit.

Z výše uvedených důvodů jsou splněny podmínky pro zrušení rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. V daném případě je navíc účelné postupovat v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., dle něhož může sám Nejvyšší správní soud rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu, byly-li pro to důvody již v řízení před krajským soudem.

pokračování

S ohledem na uvedené je zřejmé, že napadené správní rozhodnutí mělo být krajským soudem zrušeno. Jakékoliv doplnění řízení nebo vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem nepřichází v úvahu. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu. Proto Nejvyšší správní soud zrušil též napadené správní rozhodnutí s tím, že žalovaný bude nově vycházet z vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu a s ohledem na korigovanou hladinu alkoholu posoudí, zda bylo prvoinstanční rozhodnutí správné a přiměřené.

Nejvyšší správní soud rozhodl jako poslední, a proto musí vzhledem k § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. rozhodnout také o celkových nákladech soudního řízení. Stěžovatel byl v řízení úspěšný a náhrada nákladů mu podle zásady úspěchu v řízení náleží. Náklady řízení tvoří zaplacené soudní poplatky před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem (3.000 Kč za správní žalobu, 5.000 Kč za první kasační stížnost a 5.000 Kč za druhou kasační stížnost) a dále náklady právního zastoupení advokáty.

Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Hálou, který vykonal dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“) ve znění účinném ke dni podání správní žaloby, tedy ve výši 2.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši dvakrát 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem se tedy jedná o částku 4.800 Kč.

Stěžovatel byl před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Slanařem, ve dvou úspěšných řízeních o kasační stížnosti. V prvním řízení (sp. zn. 3 As 89/2013) vykonal zástupce stěžovatele dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v účinném znění]). K tomu je třeba připočíst rovněž náhradu hotových výdajů ve výši dvakrát 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za řízení o první kasační stížnosti je tedy odměna za zastupování 6.800 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, tudíž je třeba nárok zvýšit o daň 21 % [§ 37 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o DPH], tedy o částku 1.428 Kč. Celkem tak odměna činí 8.228 Kč. Při zastupování v nynějším řízení o kasační stížnosti vykonal Mgr. Slanař jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, sepsání kasační stížnosti, za který mu náleží 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, to vše zvýšeno o DPH 714 Kč. Celkem se jedná o částku 4.114 Kč.

V konečném součtu je tak žalovaný povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení 30.142 Kč (3.000 + 5.000 + 5.000 + 4.800 + 8.228 + 4.114) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu